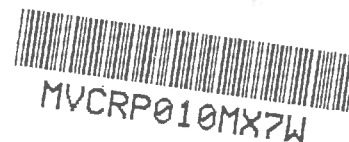
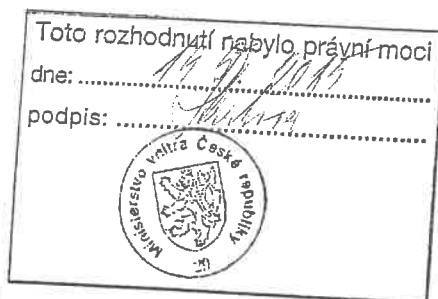

Vypraveno

dne 12. 5. 2015

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

V Praze dne 5. 5. 2015
Č.j.: MV-29914-4/VS-2015

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.:

0286r

Rozhodnutí

Ministr vnitra příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), rozhodl o včasném rozkladu, který podala , na - Ukrajina, státní občanka Ukrajiny, trvale bytelná (dále jen „žadatelka“), proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 19. 12. 2014, č.j.: VS-1722/835.3/2-2010, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 40/1993-Sb.“), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žadatelka požádala prostřednictvím Krajského úřadu Plzeňského kraje dne 20. 11. 2013 o udělení státního občanství České republiky. Žadatelka má v České republice povolen trvalý pobyt ode dne 10. 7. 2006. Žadatelka je svobodná, má nezletilého syna, nar. v únoru roku, který má státní občanství České republiky po otci, který k němu spolu se žadatelkou určil své otcovství před Okresním soudem v Domažlicích v květnu roku 2009. Jedná se o žadatelčinu druhou žádost, první byla zamítnuta pravomocným rozhodnutím Ministerstva vnitra dne 22. 4. 2011.

Ze spisového materiálu vyplývá, že žadatelka žije v České republice od roku 1997, kdy na území České republiky přicestovala se svojí matkou, které bylo uděleno státní občanství České republiky v červnu roku 2014. Žadatelka je dlouhodobě nezaměstnaná. Vystudovala střední zdravotnickou školu s maturitou, a po ukončení bakalářského studia na Vysoké škole manažerské informatiky, ekonomiky a práva, a.s. v Praze, pokračuje v magisterském studiu oboru Bezpečnostní studia v CEVRO Institutu, o.p.s. v Praze.

Ministerstvo vnitra v březnu a v srpnu roku 2014 přerušilo správní řízení o žádosti za účelem doplnění žádosti o požadované doklady, nezbytné pro úplné

a přesné zjištění skutečného stavu věci a prokázání splnění podmínek pro udělení státního občanství. Současně Ministerstvo vnitra žadatelku poučilo, že podle ustanovení § 36 a 38 správního řádu má právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a před jeho vydáním vyjádřit se k jeho podkladům.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení všech podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatelka splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 40/1993 Sb., tj. má ke dni podání žádosti na území České republiky povolen nejméně pětiletý trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržuje, nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin a pohovorem před Krajským úřadem Plzeňského kraje prokázala znalost českého jazyka podle vyhlášky č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství České republiky. S přijetím nové právní úpravy státního občanství České republiky se od 1. 1. 2014 splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb. (propuštění ze stávajícího státního svazku), od žadatelů nevyžaduje.

Podle zjištění Ministerstva vnitra si žadatelka v minulosti neplnila povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, a nesplňovala tak podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. Ministerstvo vnitra však zároveň konstatovalo, že vzhledem k tomu, že od porušení na úseku veřejného zdravotního pojištění uběhla již delší doba a nejednalo se o zvláště závažné porušení povinností, nehraje tato skutečnost v posuzování její žádosti významnější roli. Ministerstvo vnitra rozhodlo o zamítnutí žádosti z důvodu zcela nedostačující pracovní integrace a závislosti na sociálním systému České republiky, přičemž připomnělo soustavné řešení žadatelky pro přestupky proti občanskému soužití.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra podala žadatelka ve smyslu ustanovení § 152 odst. 1 správního řádu včasný rozklad, který nazvala „odvolání“. Dle jeho obsahu se však jedná o rozklad, stejně jako konstatování žadatelky, že vznáší námítky proti odůvodnění rozhodnutí, se týká zamítavého rozhodnutí jako celku.

Rozhodnutí považuje žadatelka za nezákonné, všechno je lež a nic z (odůvodnění) není pravda. Uvedla, že nevěděla, že sociálně znevýhodnění lidé jsou zbaveni schopnosti žádat o občanství. V této souvislosti konstatovala, že je matkou, která se po celou dobu starala o svého syna, který je český občan. Již

v minulém rozhodnutí Ministerstvo vnitra zmínilo, že je odkázána pouze na sociální dávky a přitom pobírala mateřskou, která náležela synovi a nikoliv jí. Dále žadatelka uvedla, že pokud se dopustila přestupku, tak už to bylo před sedmi lety, a ani v českém zákoně není přípustné trestat člověka za jeden a ten samý čin dvakrát. Rovněž uvedla, že pokud by měla zatěžovat stát, tak by si nekupovala dům. Uvedla, že platí velkou hypotéku a nemalé úroky, které činí mezi padesáti až sto tisíci Kč ročně. Zdravotní pojištění v roce 2007 byla povinna za ni hradit škola, protože školné bylo za celý semestr. Přestože se dle žadatelky nejednalo o její povinnost, ale předmětné školy, dlužnou částku posléze doplatila. Konečně uvedla, že pokud se píše, že je problematická, zlodějka a podobně, tak již neexistuje presumpce nevinny.

Dále se žadatelka vyjadřuje poměrně nesrozumitelným a zmatečným způsobem k určitým rodinným sporům a jiným záležitostem (které nejsou v žádné souvislosti s napadeným rozhodnutím Ministerstva vnitra). Uvedla, že si je na dvě stě procent jistá, že na ni byla Ministerstvu vnitra podána stížnost, ale uvedla, že to jen ze závisti. Nic neudělala, je již unavená z toho, že je jí ubližováno a je šikanovaná a diskriminovaná nejen kvůli své národnosti a etnické skupině, ale hlavně ze závisti.

Závěrem uvádí, že nebyla potrestána, ale přesto je pro Ministerstvo vnitra problematická, i když bylo vše ukončeno nebo zastaveno. Prosí o prominutí za své chyby, a žádá a prosí o druhou šanci a vydání kladného rozhodnutí.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra. Na základě jejího návrhu ministr vnitra konstatuje následující:

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí.

Ministr vnitra při rozhodování o rozkladu musí zohlednit, že podle platné právní úpravy je věcí správního uvážení Ministerstva vnitra, zda žádosti vyhoví, či nikoliv, a to i za předpokladu, že osoba žádající o státní občanství České republiky splňuje všechny zákonné podmínky pro udělení, tak jak jsou stanoveny v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. V neposlední řadě pak dodává, že co se podmínek pro udělení státního občanství zakotvených v zákoně č. 40/1993 Sb. týče, jde o formální podmínky, jejich splnění teprve zakládá důvod pro věcné posouzení žádosti (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. II ÚS 624/06).

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra jsou povinni v řízení o žádosti postupovat v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 a ustanovením § 3 správního řádu a zvolit takové řešení, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a jeho přijetím nevzniknou nedůvodné rozdíly při posuzování shodných či podobných případů. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra pak rozhodují v režimu zvážení naplnění soukromého zájmu žadatelů na udělení státního občanství České republiky a na naplnění veřejného zájmu na přijetí žadatelů do státního svazku České republiky. Zde je nutno vzít především do úvahy, že státní občanství je považováno za pevný, úzký a trvalý vztah mezi tím kterým žadatelem a Českou republikou. Musí zde proto existovat opravdové vzájemné spojení zájmů a citů, spolu s existencí vzájemných práv a povinností, které je vyvozováno zejména z faktu pobytu na území České republiky a dovršené integrace toho kterého žadatele v České republice. Ministr vnitra v souladu s náhledem Ministerstva vnitra tak v případě zvažování obou výše uvedených zájmů ve vzájemné souvislosti dává přednost veřejnému zájmu, a pokud zde zůstává pochybnost o tom, že oba výše uvedené zájmy nejsou v souladu, žádosti nevyhoví.

Takové rozhodnutí není v rozporu s Evropskou úmluvou o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb.m.s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně č. 40/1993 Sb., nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje.

V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Toto stanovisko bylo podpořeno rovněž usnesením Ústavního soudu č.j.: IV. ÚS 586/99 ze dne 8. 3. 2000, kdy Ústavní soud judikoval, že v případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ex lege (ze zákona), ale na základě rozhodnutí příslušného orgánu státu, má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony, ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy. Takový postup není, jak shora uvedeno, rozporný ani s Evropskou úmluvou o státním občanství a tento nezpochybnitelný princip je v současné době všeobecně přijímán.

Uvedenou tezi pak Ústavní soud dále rozpracoval ve svém usnesení č.j. II. ÚS 624/06 ze dne 17. 5. 2007. V tomto usnesení Ústavní soud přímo konstatoval, že není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí.

V.

Ke konkrétním námitkám žadatelky uvedeným v rozkladu ministr vnitra sděluje, že většina námitek žadatelky je z hlediska shora uvedených důvodů pro zamítnutí její žádosti irelevantní. Není nicméně pravda, že by žadatelka byla osočována, že je zlodějkou. V celém zamítavém rozhodnutí je jen zcela pravdivě popsán skutkový stav věci a to nejen vzhledem k jejímu předchozímu obvinění z krádeže, ale i z důvodů projednávání celé řady přestupků, ze kterých byla žadatelka obviněna, s tím, že je rovněž uvedeno, že přestupky v závěru nebyly projednány, neboť řízení bylo buď odloženo či zastaveno. Výsledek projednání dalšího aktuálního přestupku proti občanskému soužití v době posuzování žádosti Komise k projednávání přestupků Města Horšovský Týn nemění nic na skutečnosti, že z výše uvedeného je patrné, že žadatelka má i nadále problémy s tím, aby se vyhýbala konfliktním situacím a řešila věci smírně a dohodou.

Ministr vnitra je přesvědčen, že pro řádné zdůvodnění napadeného rozhodnutí je toto přezkoumatelné a že skutkový stav byl zjištěn řádně s možností žadatelky se ke svým pracovním aktivitám, příjmům či způsobům uhrazení svých životních nákladů vyjádřit. Skutečnosti tvrzené v rozkladu podle ministra vnitra nemají vliv na hodnocení pracovní integrace žadatelky a s ní související závislosti na sociálním systému České republiky.

Při hodnocení, zda neudělení státního občanství může žadatelce způsobit problémy i v oblasti integrace do české společnosti, se zásadně vychází z čl. 42 Listiny základních práv a svobod, který stanoví, že cizinci požívají v České republice lidských práv svobod zaručených Listinou, pokud nejsou výslovně přiznána občanům. Z uvedeného je zřejmé, že žadatelce stávající status umožňuje v České republice plně realizovat své případné profesní aktivity a nijak ji neomezuje v otázkách soukromého života.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Ministr vnitra
5
112

